

Arrest

nr. 153 830 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat Mr. S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 12 juli 2011 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Bij arrest nummer 69 550 van 28 oktober 2011 bevestigt de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 24 november 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op dezelfde dag wordt beslist om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 5 december 2011 wordt opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 december 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 9 januari 2012 wordt beslist om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 8 januari 2014 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 15 januari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Op 14 november 2014, bij arrest nummer 133 202, wordt het beroep verworpen.

Op 21 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoeker dient een beroep (RvV 146 059) in tegen deze beslissing bij de Raad. Het beroep wordt bij arrestnummer 153 829 van 2 oktober 2015 verworpen.

Op 20 februari 2014 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 14 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing. Op 26 maart 2015, bij arrest nummer 159 500, bevestigt de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 augustus 2014 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan de heer, die verklaart te heten,

naam : R.

voornaam : A. M.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. De rechtspleging

Verweerder werd op 22 september 2014 per drager in kennis gesteld van het beroep. Hij bezorgde op 29 september 2014 per bode het administratief dossier aan de griffie waarbij zij een nota met opmerkingen voegde. De Raad merkt echter op dat er geen versie van deze nota met opmerkingen per elektronische post werd gestuurd.

Artikel 39/72, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft het volgende voor wanneer geen afschrift per elektronische post werd overgezonden:

“Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en dit op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.”

De nota met opmerkingen is niet ontvankelijk en dient bijgevolg uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor hem kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoeker dat doordat diens asielaanvraag in overweging werd genomen, het bevel uit het rechtsverkeer dient te worden genomen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de procedures inzake de asielaanvragen van verzoeker definitief werden beslecht. Verzoeker toont niet aan dat een asielaanvraag zou zijn ingediend dewelke in overweging werd genomen en waarover nog geen definitieve uitspraak werd geveld. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de

minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu wordt niet betwist dat op 14 augustus 2014 de commissaris-generaal de beslissing neemt tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 maart 2015 wordt door de Raad bij arrest nummer 159 500 deze beslissing bevestigd. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt. Deze vaststellingen kunnen niet in redelijkheid worden betwist.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu wordt de beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan artikel 52/3 van de vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied afhankelijk stelt, namelijk indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft.

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdelingen regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de commissaris-generaal, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend.

In casu kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat hij niet valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat verweerder opnieuw aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden.

Enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, dient verweerder te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort: het EVRM), van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort: de richtlijn 2008/115), van de formele en de materiële motiveringsverplichting en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“In datum van 25 augustus 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

De verzoekende partij bezit daarnaast ook nog eens een risicoprofiel. :

“In areas where AGEs exercise effective control, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age.²³⁶ In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency.²³⁷ People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished.²³⁸ There are reports of families linked to the insurgency giving boys to AGEs as suicide bombers, in the hope of gaining status with the AGE in question.²³⁹ ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces.

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group.

Depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group. Men and boys who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion.

Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and boys with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk.”

(stuk 3, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 6 augustus 2013, p. 40 – 41)

De verzoekende partij is naar hier gekomen en is een jongeman die bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan schade. De “potential risk profiles” waarvan hierboven sprake werden slechts in de Guidelines van 2013 opgenomen. Dit element op zich kan aanleiding geven tot een toekenning van de vluchtelingenstatus. In dezelfde richtlijnen wordt immers uitgewerkt dat voor bepaalde groepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan. Dit zijn onder andere de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij “vechtmateriaal” zijn. Dit is uiteraard het geval bij de verzoekende partij.

Daarenboven behoort verzoekende partij zonder meer tot een kwetsbare groep en loopt hij een risico in zijn land van herkomst. De verzoekende partij is een jonge man die reeds lange tijd in Europa woont en dus “verwesterd” is:

« Lorsque l'Office des Etranger prend et exécute un ordre de quitter le territoire, il est tenu de vérifier si cette mesure est compatible avec les droits fondamentaux de la personne, et notamment avec l'article 3 de la CEsDH. Comme nous l'avons vu, l'examen réalisé par les instances d'asile est à de nombreux égards incomplet, et cette décision ne peut dès lors être automatique. Les personnes retournées dans de mauvaises conditions courent le risque considérable de partager le même sort que les déplacés internes en Afghanistan. Nous estimons que les informations fournies notamment par le HCR donnent suffisamment corps à ce risque pour que l'on puisse ici parler d'une présomption devant être dissipée par l'Office des Etrangers (...) Les autorités afghanes se montrent de plus en plus réticentes à accueillir les retournés. Le MoRR estime que le pays n'est plus en mesure d'accueillir d'autres retournés d'Iran et d'Afghanistan en raison de l'absence d'opportunités économiques et de l'incapacité pour les autorités de fournir les services et les infrastructures de base. Il faut donc comprendre l'attitude de l'ambassade d'Afghanistan à Bruxelles dans ce contexte global. Les raisons qu'invoquent l'ambassade afghane pour refuser d'émettre des laissez-passer ne sont pas anodines. L'analyse des accords de réadmission sur la longue durée nous a montré qu'au-delà des rapports entre Etats, ces accords visaient également à protéger les personnes, et notamment les personnes vulnérables. La situation humanitaire difficile que traverse l'Afghanistan nous oblige à considérer toute une série de personnes comme vulnérables en cas de retour. Il s'agit non seulement de personnes jugées habituellement vulnérables, les malades, les femmes, etc... mais également d'autres comme par exemple, les personnes qui ont une expérience concrète limitée de la société afghane ou étaient mineurs à leur arrivée en Europe. » (stuk 4, BCHV, FAQ Laisser-Passer Européen, 18 december 2013, verzoekende partij zet).

“One young person summarized “there is no law there – if someone has money and power he can do what he wants. If he wants to kill you no-one will stop him” (YP10). Four young people were afraid that they would be forcibly recruited by the Taliban, one of them saying; I am going to die, they will make me to be a killer... this is what they are doing these days with boys who have no-one – they are taking them and then washing their brains and then they use them to The majority of UK professionals interviewed also expressed serious concerns about young people being either killed or forcibly recruited by the Taliban. Thirdly, three young people were afraid that as returnees from Europe, they would be associated with the West, and that this would increase their vulnerability. The two key issues appeared to be that they thought they might be seen as a spy, or that people may assume they had large sums of money and attack or kidnap them for this reason. These young people leave the UK after spending some of their formative years here, in the care of British Local Authorities. However, the UK's Independent Asylum Commission found that there is no monitoring of what happens to forced returnees once they have left the UK (IAC 2008). In response to this finding, UKBA confirmed that;

There is no post-return monitoring or sustainability programme for those persons who choose not to return as part of an assisted voluntary return package and whose subsequent removal from the UK is enforced. However, removal will only be carried out where it is considered both appropriate and safe to do so... We believe that the best way to avoid ill-treatment is to make sure that we do not return those who are at real risk, not by monitoring them after they have returned.

The key issues that emerged include the vital role of extended family networks in reintegration processes, the impact of generalized insecurity and poverty in Afghanistan, a lack of education and employment opportunities, the perceived ‘Westernisation’ of returnees and the existence of mental health issues. The risk of forced recruitment by the Taliban or other anti-government groups was also examined, along with problems resulting from feuds, forced marriage and abuse. Interestingly, it was clear that the migration cycle does not necessarily end with forced return to Afghanistan, with many young returnees aiming to leave again as soon as possible. “the considerations in the judgment relating to the best interests of children and the risk of specific kinds serious harm to unattached children in Afghanistan should also be seen as relevant to those former unaccompanied asylum seeking children

who have turned 18" (Lyal 2012), in recognition of their particular vulnerabilities as youth (Elwyn 2012). This research demonstrates that former unaccompanied minors aged between 18 – 24 cannot always be treated straightforwardly as adults, but that they face risks in a variety of areas. The essential role of the family and community networks in providing protection, opportunities and mobility in Afghanistan is well documented (ICG 2009, UNHCR 2010, Still Human Still Here 2012 etc). Indeed, UKBA (2012c) acknowledge that "Afghans rely on these structures and links for their safety and economic survival, including access to accommodation and an adequate level of subsistence". In the same document they note that as all returns are currently to Kabul, if this constitutes internal relocation, "availability of traditional support mechanisms, such as relatives and friends able to host the displaced individuals" must be taken into account. One of the most concerning areas emerging from this research is that of the mental health of young forced returnees. Mental health difficulties are prolific in Afghanistan, and yet there is just one state-run mental health hospital with 100 beds (Mojaddidi 2012), and counseling services are virtually non-existent for the majority of Afghans (Tearfund 2011). All professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK."(stuk 5, UNHCR, "New issues in Refugee Research Broken futures young afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin", oktober 2012, verzoekende partij zet vet).

Daarenboven is het wel degelijk zo dat verzoeker te meer een risico loopt nu hij op foto's staat die publiek werden gemaakt over de protesten in de kerk. Bij terugkeer zal hij beschouwd worden als verwesterd en alsook als afvallig van de islam."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 48/3, 48/4 en 7 juncto 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van het non-refoulement beginsel onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort: het vluchtelingenverdrag) en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 (hierna verkort: het antifolter verdrag), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"4.2.1.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25 augustus 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1), door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende werd gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (stuk 1).

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13quinquies – in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt is drastisch veranderd. Immers, de veiligheidssituatie in Afghanistan is er in grote mate op achter uitgegaan. Gelet op deze gewijzigde situatie en gelet op het feit dat de bestreden beslissing meerdere wets – en verdragsbepalingen schendt, heeft de verzoekende partij er alle belang bij huidige procedure te voeren. Dit werd eveneens bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 maart 2009, n ° 38.992.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden in de bestreden beslissing, rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en streek en herkomst van de verzoekende partij, met name de provincie Nangahar. Bovendien bevat de bestreden beslissing eveneens geen motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten van zeven dagen in dit geval gepast zou zijn of moet worden afgeleverd. De verwerende partij heeft in deze laatste optiek echter wel een discretionaire bevoegdheid wat betreft de termijn.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. De situatie in Afghanistan is echter in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van

artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

De verwerende partij had bijgevolg de plicht om in de bestreden beslissing een risico – analyse te maken, d.w.z. motiveren, waarom volgens de verwerende partij, ondanks de beschikbare informatie betreffende de veiligheidssituatie, een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, in het geval van de verzoekende partij rekening houdend met de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, toch kan plaatsgrijpen.

4.2.2.

Verzoeker is van mening dat de veiligheidssituatie in Afghanistan op dit ogenblik allesbehalve veilig is.

Sinds 2001 was de situatie nog nooit zo gewelddadig als vandaag. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is hierbij meer dan reëel. De verzoekende partij verwijst hierbij naar de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 en naar het UNAMA rapport “Afghanistan: Mid – Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013” van 30 juli 2013. Het gaat hier om ernstige grieven die door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op zijn minst ten gronde onderzocht dient te worden.

“Escalating deaths and injuries to Afghan children, women and men led to a 23 percent resurgence in civilian casualties in the first six months of 2013 compared to the same period in 2012. UNAMA documented 1,319 civilian deaths and 2,533 injuries (3,852 casualties) from January to June 2013, marking a 14 percent increase in deaths, 28 percent increase in injuries and 23 percent increase in total civilian casualties compared to the same period in 2012. The rise in civilian casualties in the first half of 2013 reverses the decline recorded in 2012, and marks a return to the high numbers of civilian deaths and injuries documented in 2011.”

(stuk 6, “Afghanistan: Mid – Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013, UNAMA, 30 juli 2013, p. 1, te consulteren op <http://www.refworld.org/publisher,UNAMA,,,51f8c0604,0.html>).

(...) the conflict, which had previously been concentrated in the south and east, has come to affect most parts of the country, including most notably the north, but also provinces that had previously been considered as the most stable in the country, such as Panjsher province. Similarly, while AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul, the violence is not limited to Kabul or more generally to urban centres; the Afghanistan Analysts Network notes that “much, and often extremely violent, insurgent activity is going on in the rural areas with relatively little coverage.

(...)“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategic and International Studies has noted that, “There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 –barring some ‘peace’ arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas.” In September 2012 the UN Secretary-General remarked that, Improvements in the security situation have been registered against the record high incident levels of 2011. These gains have not, however, generated public perceptions of greater security and do not reflect improvements to the institutional structures

required for longer-term stability. Little has changed in the underlying dynamics to mitigate a deep-seated cycle of conflict.” In June 2013, the Secretary-General’s Special Representative for Afghanistan, Ján Kubiš, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013.”

(stuk 3, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 6 augustus 2013, p. 13 en p. 14, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

De combinatie van de nieuwe aanbevelingen van UNHCR, die op fundamentele wijze de beoordeling van het gewapend conflict wijzigen en het laatste Mid – Year rapport van het UNAMA, dat een zware stijging van het geweld tijdens de eerste zes maanden van 2013 vaststelt, vraagt om een nieuwe analyse van de gevolgen van het conflict op de bevolking. Bovendien zal een grote “onzekerheid” volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen.

UNAMA betwijfelt of de Afghaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen en haar militaire acties met de nodige voorzichtigheid uit te voeren om haar burgers te beschermen.

“The escalated pace of transition has a wide range of implications for human rights protection. UNAMA highlights concerns with insufficient ANSF capacity and resources to fully address the growing threat from IEDs and the need for ANSF to put in place effective measures to protect civilians particularly during ground engagements and armed clashes.”

(stuk 6, “Afghanistan: Mid – Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013, UNAMA, 30 juli 2013, p. 9, te consulteren op <http://www.refworld.org/publisher,UNAMA,,,51f8c0604,0.html>, eigen onderlijning).

Ook in het rapport “General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”, laatst geüpdatet op 10 januari 2014, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan.

“From 16 November to 15 February, 3,783 incidents were recorded, representing a 4 per cent decrease compared with the same period in 2011/12, when 3,940 incidents were recorded. Since the beginning of 2013 to 15 February, there has been a 6 per cent increase compared with the corresponding period in 2012. [...] Provinces in the south, south-east and east continued to account for most security incidents, with the largest number recorded in Nangarhar Province, in the east.” (UNGA, 5 March 2013, p. 5) (...)

“AOG initiated attacks have soared this quarter, up by 47% from Q1 last year, with the incident total also surpassing the volumes recorded in 2010 by 30% (2331 this year vs. 1794 in 2010, above). Given the stability of the seasonal conflict pattern each year so far (a winter low and summer spike), we assess that the current re-escalation trend will be preserved throughout the entire season and that 2013 is set to become the second most violent year after 2011. The incident volumes also confirm that the downturn noted last year was not reflective of a permanently degraded AOG capability, but rather linked to the opposition adopting an operational pause – perhaps linked to the harsh 2011-2012 winter – which has since come to an end. What has been maintained in the AOG campaign this year, however, is the conscious shift from IMF to Afghan targets, as the conflict adopts an increasingly domestic shape. As of this quarter, 73% of all incidents caused by AOG (incl. armed attacks and non-kinetic activity) targeted the expanding ANSF whereas an additional 10% involved civilians associated, or perceived to be associated, with the Government [...].”

(...)“From 16 February to 15 May, 4,267 [security] incidents were recorded, representing a 10 per cent increase compared with the same period in 2012, with over 70 per cent of events recorded in the southern, south-eastern and eastern parts of the country. An 18 per cent year-on-year increase in incidents was recorded in the eastern region, with a reported influx of insurgents into Nuristan and Badakhshan Provinces, indicating a shift in the strategic focus in the conflict. Armed clashes and improvised explosive devices continued to constitute the majority of attacks.” (UNGA, 13 June 2013, p. 5) “2013 has probably been the most violent year since 2001. (We do not have final data yet, as NATO stopped releasing information on a regular basis under the pretext that, with the transition of security responsibilities, this was the job of the Afghan government. and only incomplete data has been coming from that side.) [...] Moreover, the Taliban now seem to attack in larger groups more often. They have increasingly attempted to take over district centres, mainly in peripheral areas, and test the power of the Afghan National Security Forces (ANSF) that now operate on their own in most of those areas (more detail in our analysis here). (Currently, 84,200 ISAF soldiers remain in the country, 60,000 of them Americans.) According to official Afghan sources, only five of the 416 district centres are under permanent Taliban control, but in many others government control barely reaches beyond the immediate centres. In the key Maiwand district in southern Afghanistan, for example (which is larger than Luxemburg), it ends two kilometres outside its central town, as the Wall Street Journal reported on 31 October. The situation is similar other key districts, for example in Chahrdara in Kunduz province, from where the Taliban had been driven out almost completely in 2010. Since the additional US ‘surge’ forces left the area (the last German soldiers withdrew from Kunduz in October 2013), the Taliban are back in control almost everywhere.” (Ruttig, 30 December 2013)

(stuk 7, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 10 januari 2014, te consulteren op <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>).

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen.

"The proliferation of local militias and armed groups, both pro- and anti-government, particularly in the north, northeast and central highland regions, had a further negative impact on the security situation for civilians. The presence or re-emergence of armed groups was reported frequently to result in reduced protection for civilians and increased human rights abuses. In the north and northeast regions in particular, the "blurring of lines" between government and non-government affiliation of armed groups, resulting from the widespread recruitment of armed group members into the ranks of the Afghan Local Police (ALP), was reported to contribute to unchecked proliferation of abusive practices and reduced protection for civilians. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs."

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 14, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

Dat het aantal gewapende groeperingen stijgt werd eveneens bevestigd in het rapport van ANSO (stuk 8, rapport ANSO te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1366715966_anso-20q1-202013.pdf).

De verzoekende partij is afkomstig van het district Ghorband in de provincie Parwan, Afghanistan. Gelet op de aanhoudende conflictsituatie in de provincie Parwan, wordt op heden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

"Less than two days after a suspected Haqqani Network assault on a lakefront hotel near Kabul in which attackers executed Afghan civilians for allegedly "drinking alcohol" and partaking in "debauchery," Taliban militants in Parwan province executed one of their own commanders on charges he was involved in an "illicit relationship" with a local woman.

Farther east, in Nangarhar province, suspected Taliban insurgents detonated an explosive device near a music bazaar in Jalalabad City, injuring four civilians, two of whom later died from their wounds. And in the northwestern province of Faryab, insurgents massacred the family of a local policeman who had been warned by the Taliban to quit the police force.

These four attacks suggest that the Taliban could be attempting to restore their public image as zealous Islamists implementing a strict interpretation of sharia (Islamic law) and punishing those accused of engaging in forbidden or 'un-Islamic' activities and behavior.

The brutal disregard for civilians shown in these recent attacks also contradicts the Taliban's often-stated but seldom-observed military doctrine that urges fighters to avoid civilian casualties and refrain from attacking predominantly civilian infrastructure.

On the night of June 22, Taliban fighters loyal to the Taliban's shadow governor for Shinwari district in Parwan province attacked the residence of Taliban commander Mullah Qader (a.k.a Qader Goong) near the village of Qool-Hero, killing him and a female companion in a hail of bullets. The governor of Parwan province, Lieutenant General Abdul Basir Salangi, confirmed the incident to Bakhtar News, and noted that Taliban groups in Parwan have recently been fighting among themselves in the Shinwari district.

The Shinwari district chief, Abdul Rahil, told Khaama Press that Mullah Qader had been killed along with a woman over charges by fellow Taliban fighters that his relationship with the woman was "illicit." Rahil also claimed that Taliban fighters had put the woman under surveillance for months, and that they suspected Qader of having provided the intelligence to Afghan security forces that led to the killing of Taliban leader Mullah Izatullah (also spelled Ezatullah) in Parwan's unstable Ghorband district.

According to the Afghan Interior Ministry, members of the Afghan Local Police (ALP) killed Izatullah during a security operation in Ghorband on June 18. The Afghan government described Izatullah as "the main planner and organizer of terrorist and destructive activities, armed assault[s] and explosions in different parts of Parwan province; particularly the Ghorband district," according to a statement published in Wakht.

The security situation in Parwan province has become especially perilous since last year. International Security Assistance Forces (ISAF) turned over security responsibilities for Parwan to the Afghan government in December 2011. Taliban insurgents have penetrated the Shekh-Ali, Shinwari, and Ghorband districts in Parwan, and have frequently clashed with local security forces and staged several unsuccessful assassination attempts against the powerful Parwan governor, General Salangi.

The recent deaths of Mullah Qader and Mullah Izatullah highlight the lack of unity among the Taliban fronts operating in the contentious rural areas of Parwan province. The Taliban district governor for

Shinwari, Mullah Moner, is believed to have orchestrated the execution of Qader and his female companion. The episode marks the latest instance in which Taliban infighting has led to the deaths of fellow commanders, and follows an incident this spring in which senior Taliban Quetta Shura members were detained by fellow Taliban fighters and allegedly Pakistani Inter-Services Intelligence operatives near Quetta on charges of "treason." In that incident, several high-ranking Taliban commanders, including Mullah Ismail, were reportedly executed for engaging in unsanctioned "peace talks" with the Afghan government [see LWJ report, Afghan intel confirms death of senior Afghan Taliban leader, possibly 25 others.]

(stuk 9, 'Recent Taliban attacks show increased targeting of civilians', dd. 24 juni 2012, artikel te consulteren op http://www.longwarjournal.org/archives/2012/06/taliban_execute_fell.php, verzoeker zet vet).

"At least ten civilians, two policemen and four foreign troops were killed and eight other civilians were injured in a suicide attack in Parwan province, north of Kabul, on Monday, officials said." (stuk 10, tolonews, "16 killed in Parwan suicide attack", 8 juli 2014, te consulteren op <http://www.tolonews.com/en/afghanistan/15525-16-killed-in-parwan-suicide-attack?tmpl=component&print=1&layout=default>)

Echter is men van oordeel dat verzoeker zich zou kunnen verplaatsen naar Kabul. Gezien de omstandigheden waarin terugkeerders en IDP's echter terecht komen kan dit bezwaarlijk als een reëel intern vluchtalternatief worden beschouwd.

Het geweld op dit ogenblik neemt danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Indien volgens de Raad inderdaad rekening dient gehouden te worden met de veiligheidssituatie in Kabul, wenst de verzoekende partij op het volgende te wijzen. Ook daar is immers de toestand allesbehalve "stabiel".

Objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is allesbehalve positief, de rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan. De verzoekende partij verwijst eveneens naar de talrijke persberichten die hieronder worden geciteerd.

De rode draad van het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld die zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan. De consensus groeit dat het in, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, niet veilig is in Afghanistan. De verwerende partij is hier echter doof en blind voor, nochtans kan zelfs een hond met een hoed op vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onrustwekkend is. Over de risico's die de verzoekende partij bij een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal ondergaan, werd door de verwerende partij met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is. In Afghanistan zijn er nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.

Bovendien, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal de verzoekende partij aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnomen. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity."

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 27-28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

Niettegenstaande het feit dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de

“terugkeerders”. Veel Afghaanse “terugkeerders” vormen immers een bijzondere categorie van “people of concern”.

“UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers “of concern”, but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR’s assistance.”

(stuk 11, “Displacement, The New 21st Century Challenge”, UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

De situatie van terugkeerders wordt nu ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR. Op verschillende punten is hun toestand vergelijkbaar met die van ontheemden en vormt hun onmogelijkheid om te hervestigen een gevolg van het gewapend conflict.

“More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property.”

(stuk 3, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 6 augustus 2013, p. 28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

De moeilijkheden van de terugkeerders tonen de negatieve gevolgen van het conflict aan op de hervestigingsmogelijkheden en de gedwongen aard van bewegingen van de Afghaanse bevolking.

De nieuwe richtlijnen van UNHCR dd. 6 augustus 2013 vermelden verder als volgt:

“An assessment of the availability of an internal flight or relocation alternative (IFA/IRA) requires an assessment of the relevance as well as the reasonableness of the proposed IFA/IRA. An IFA/IRA is relevant only if the proposed area of relocation is practically, safely and legally accessible, and if the individual concerned would not be exposed to a further risk of persecution or serious harm in the area of relation. In assessing the relevance of an IFA/IRA for Afghan applicants, the following considerations must be taken into account:

- (i) The volatility and fluidity of the armed conflict in Afghanistan in terms of the difficulty of identifying potential areas of relocation that are durably safe; and
 - (ii) The concrete prospects of safely accessing the proposed area of relocation, taking into account the risks associated with the widespread use of IEDs and landmines throughout the country, attacks and fighting taking place on roads, and restrictions on civilians’ freedom of movement imposed by AGEs”
- (...)

Whether an IFA/IRA is “reasonable” must be determined on a case-by-case basis, taking fully into account the security, human rights and humanitarian environment in the prospective area of relocation at the time of the decision. In particular, the poor living conditions and precarious human rights situation of Afghans who are currently internally displaced in Afghanistan are relevant considerations that need to be taken into account in assessing the reasonableness of a proposed internal flight or relocation alternative. UNHCR considers that internal flight or relocation may be reasonable alternative only where the individual can expect to benefit from meaningful support of his or her own (extended) family, community or tribe in the area of prospective relocation.

The only exception to this requirement of external support are single able-bodied men and married couples of working age without identified vulnerabilities, who may in certain circumstances be able to subsist without family and community support in urban and semi-urban areas that have the necessary infrastructure and livelihood opportunities to meet the basic necessities of life and are under effective government control. Given the breakdown in the traditional social fabric of society caused by decades of war, mass refugee flows and internal displacement, a case-by-case analysis will, nevertheless, be necessary.”

(stuk 11, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 6 augustus 2013, p. 8 – 9, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, verzoeker zet vet).

“To assess the reasonableness of a proposed IFA/IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:

- (i) The availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group;
- (ii) Access to shelter in the proposed area of relocation;
- (iii) The availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocations such as sanitation, health care and education;
- (iv) The presence of livelihoods opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and

(v) The scale of internal displacement in the proposed area of relocation.

(...) Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question"

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 74, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, de verzoekende partij zet vet)

Tenslotte dient vermeld te worden dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Zo heeft Vluchtelingenwerk Vlaanderen in haar communiqué van 20 september 2013 een moratorium op repatriëringen naar Afghanistan gevraagd. Dezelfde vraag werd door LDH in een communiqué van 24 september 2013 gesteld. De NGO "Médecins du Monde" heeft zelfs verklaard dat: « Médecins du Monde est présente en Afghanistan depuis 32 ans (1981). La situation humanitaire y est très précaire et l'accès aux soins n'y est pas du tout garanti. Le nombre de civils tués reste excessivement élevé. "Ici et là-bas", un même constat : les Afghans sont en danger. Ils méritent une protection particulière et digne que leur pays ne peut, pour le moment, leur accorder. »

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

"§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering

tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld."

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

De bestreden beslissing dd. 25 augustus 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd."

4.2. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

4.3.1. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7, 48/3, 48/4, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van de artikelen 48/3, 48/4 en 74/17 van de vreemdelingenwet, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

De Raad wijst er tevens op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*midde*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij, naast het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het billijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook om deze reden onontvankelijk.

4.3.2. Verzoeker is in de toelichting bij het eerste middel van mening dat om meerdere redenen artikel 3 van het EVRM is geschonden:

1. Verzoeker bezit een risicoprofiel en verzoeker verwijst naar "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Verzoeker betoogt een jonge man te zijn die bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan schade. Er dient met de meeste omzichtigheid om te worden gegaan met bepaalde groepen waaronder de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij vechtmateriaal zijn, zoals het geval zou zijn bij verzoeker. Verzoeker betwist in wezen de beslissingen die werden genomen in het kader van zijn asielprocedures.
2. Verzoeker behoort tot een kwetsbare groep en loopt risico in zijn land van herkomst als jonge man die reeds lange tijd in Europa woont en dus "verwesterd" is. Hij verwijst naar "BCHV FAQ Laisser-passer Européen" van 18 december 2013 en naar "UNHCR New issues in refugee research broken futures young afghan asylum seekers in het UK and on return to their country of origin" van oktober 2012.
3. Verzoeker betoogt tevens dat hij des te meer een risico loopt nu hij op foto's staat die publiek werden gemaakt over de protesten in de kerk. Bij terugkeer zal hij beschouwd worden als verwesterd en alsook als afvallig van de islam, aldus verzoeker.

Verzoeker is in de toelichting bij het tweede middel van mening dat de afgifte van het bevel in strijd is met artikel 3 van het EVRM omwille van volgende redenen:

1. Verzoeker verwijst naar de drastische verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en naar het arrest nummer 38 992 van 20 maart 2009 van de Raad dat dit heeft bevestigd. Hij stelt dat een gedwongen terugkeer waarvan hij het voorwerp is, niet mogelijk is. Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden, rekening houdende met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, zijn streek en herkomst, aldus verzoeker.
2. Verzoeker neemt een stelling in over wat vaste rechtspraak is bij de Raad en verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort: het EHRM) in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland, de zaak Y. t. Rusland, de zaak Cruz Varas e.a. t. Zweden en Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk.

Tot slot, onder punt 4.2.2. van het verzoekschrift, herhaalt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan op dit ogenblik allesbehalve veilig is. Door de huidige toestand in Afghanistan zouden burgers constant ten prooi vallen aan het geweld. Verzoeker betoogt dat er een toename is van gewapende groeperingen dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren en hij vreest onder meer voor een burgeroorlog eens de buitenlandse troepen zich terugtrekken en betoogt dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten na een gedwongen terugkeer. Verzoeker zet uiteen dat hij afkomstig is uit het district Ghorband in de provincie Parwan, Afghanistan en dat gelet op de aanhoudende conflictsituatie in de provincie Parwan op heden de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; dat Kabul gezien de omstandigheden bezwaarlijk als een reëel vluchtalternatief kan worden beschouwd en niet stabiel is; dat het geweld op dit ogenblik danig grote proporties aanneemt zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en verwijst naar wat hij als objectieve berichtgeving aanziet. Verzoeker is van mening dat het non-refoulement beginsel verhindert dat hij kan worden teruggestuurd. Hij vraagt dat deze grieven door de commissaris-generaal op zijn

minst ten gronde worden onderzocht en vraagt om een nieuwe analyse. Tevens verwijst verzoeker naar de situatie van terugkeerders.

Verzoeker verwijst naar:

- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of sylum seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013
- het UNAMA rapport Afghanistan: Mid-year report on the protection of civilians in armed conflict 2013 van 30 juli 2013
- het rapport General security situation in Afghanistan and events in Kabul, laatst bijgewerkt op 10 januari 2014
- een ANSO rapport van 2013
- een artikel "Recent Taliban attacks show increased targeting of civilians" van 24 juni 2012
- een artikel "16 killed in Parwan suicide attack" van 8 juli 2014
- UNHCR global trends 2012 van 9 juni 2013
- een communiqué van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 20 september 2013
- een communiqué van LDH van 24 september 2013
- een verklaring van Médecins du Monde.

Verzoeker betwist in wezen de beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad genomen in het kader van zijn asielprocedures. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op deze beslissingen.

Kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal van 14 augustus 2014 kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoeker gedaan heeft. De Raad heeft het beroep verworpen (zie punt 1.).

In het arrest van de Raad van 26 maart 2015 is verzoekers kritiek volledig aan bod gekomen waarbij ook de nodige rapporten, persartikels, arresten en verklaringen in ogenschouw werden genomen die verzoeker herneemt in het kader van dit verzoekschrift. Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers kritiek geuit ten opzichte van de beslissing van de commissaris-generaal van 14 augustus 2014. Verzoeker kan niet via het uiten van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM – die trouwens ook beoordeeld werd in het arrest van de Raad van 26 maart 2015 – en aan de hand van mogelijk recentere algemene persartikels verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Afghanistan wordt gepland.

In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker toont een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulement beginsel niet aan. Er is dan ook geen sprake van een schending van artikel 3 van het antifolter verdrag.

4.3.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115.

De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving.

De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

De middelen, in de mate zij ontvankelijk zijn, zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS